

Arrest

nr. 56 212 van 17 februari 2011

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeuner geboren in Kosovo Polje, Kosovo.

Uw vader werkte voor het gewapende conflict bij de gemeente in Kosovo.

Toen de oorlog begon wou uw vader niet meer werken voor de Serviërs en hij vroeg zijn ontslag. De luitenant van dienst zei dat hij geëxecuteerd zou worden als hij zou stoppen. Toen uw vader vernam dat een Albanese collega van hem vermoord zou worden door de Serviërs lichtte hij de Albanees in en de Albanees vertrok. Toen stopte uw vader ook met werken.

Tijdens de oorlog verliet u Kosovo, samen met uw ouders, uw broer R.(...) B.(...) en schoonzus R.(...) B.(...) (O.V. X).

Jullie gingen naar Servië alwaar u ongeveer vijf jaar heeft verbleven. In Servië liet u zich registreren in Mladenovac en u kreeg er een vluchtelingenkaart.

In 2004 keerden jullie terug naar Kosovo Polje. Daar aangekomen kregen jullie van het UNHCR een maand voedsel. Na deze maand hadden jullie niets meer te eten. Omdat er geen werk was verkochten jullie alle meubels om te kunnen overleven. Op een dag ging u met uw broer B.(...) naar buiten om in de vuilnisbakken te zoeken. Drie Albanezen kwamen naar jullie toe en sloegen uw broer

met een stok. Toen u begon te roepen werd u eveneens geslagen. Jullie slaagden erin weg te lopen. Jullie dienden geen klacht in tegen de drie Albanezen omdat jullie nergens terecht zouden kunnen. Bij UNMIK dienden jullie geen klacht in omdat jullie die mensen toch niet zouden verstaan.

Tien dagen na dit incident kwam de Albanees, die uw vader ooit ingelicht had om op te passen voor de Serviërs, uw vader vertellen dat hij moest weggaan omdat de Albanezen hem wilden vermoorden.

Na acht à negen maanden in Kosovo Polje keerden jullie terug naar Servië met de bedoeling het land te verlaten. Uw broer vertrok met de smokkelaar. De smokkelaar beloofde terug te keren om jullie op te halen maar hij hield zich niet aan zijn belofte.

Samen met uw ouders en uw zus verbleef u tot 2010 in Servië, in een barak in Mladenovac. U had een Servische identiteitskaart met domicilie in Servië.

In Servië ontmoette u uw huidige echtgenote R.(...) H.(...) (O. V 6.653.192).

In juni 2010 huwde u met haar op officiële wijze. Uw echtgenote verbleef sinds haar kindertijd in Duitsland, maar werd op een dag gerepatriëerd naar Servië.

In Servië hadden jullie geen werk. Tevens werden jullie altijd uitgescholden. Men verweet u Albanees te zijn. Toen uw echtgenote ging bedelen werd zij geschopt. Op een dag vroeg een Serviër u om bij hem te gaan werken. Nadat u het werk had gedaan haalde de Serviër zijn neven om u te slaan zodat hij u niet zou moeten betalen. In Servië kwamen vaak Serviërs naar jullie barak om deze met stenen te bekogelen. Op een dag ging u bij de politie om dit te melden. Uw klacht werd genoteerd. U zei aan de agenten dat ze zelf konden komen zien wat er gebeurde. De politie zei dat ze uw bewakers niet waren. Een tiental dagen voor uw vertrek naar België was u in een vuilnisbak aan het zoeken. Serviërs kwamen naar u toe en gaven u twee slagen. U werd door hen geschopt en hetgeen u in uw handen had werd afgenomen.

U verliet hierop Servië, samen met uw echtgenote en zoon richting België, waar u op 7 juli 2010 asiel heeft aangevraagd.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Servisch nationaliteitsattest, uitgereikt op 28 januari 2010, het Servische nationaliteitsattest van uw echtgenote, uw huwelijksakte, uitgereikt op 29 juni 2010, uw Servische vluchtelingenkaart, uitgereikt op 29 juni 1999, uw Joegoslavische geboorteakte, uitgereikt op 6 oktober 1989, uw Servische geboorteakte, de Joegoslavische geboorteakte van uw echtgenote, uitgereikt op 25 april 1990, de Servische geboorteakte van uw echtgenote, uitgereikt op 19 april 2007, de geboorteakte van uw zoon Mohammed, uitgereikt op 23 maart 2010, de laissez passer van uw echtgenote en de laissez – passer van de zus van uw echtgenote.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Servië te hebben verlaten omdat u problemen (slagen en pesten) ondervond met Servische burgers. Tevens vermeldde u ook dat u vertrok omdat u arm was en u geen rechten had (gehoor CGVS p. 12-13).

Vooreerst dienen in dit verband een aantal tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote R.(...) M.(...).

Zo verklaarde u dat, toen de Serviërs 's avonds jullie barak met stenen bekogelden, u op een dag –na uw huwelijk- naar de politie bent gestapt om klacht in te dienen. De politie noteerde u klacht maar zei u tegelijkertijd dat ze uw bewakers niet waren (gehoor CGVS p. 14-15).

Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u nooit bij de politie bent gegaan aangezien de Serviërs zeiden dat ze jullie zouden vermoorden als jullie klacht zouden gaan indienen (gehoor CGVS echtgenote p. 8).

Voorts verklaarde u dat uw echtgenote, toen zij ging bedelen, geschopt werd door de Serviërs (gehoor CGVS p. 12).

Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij, toen zij ging bedelen, vaak achternagelopen werd maar nimmer werd geslagen (gehoor CGVS echtgenote p. 9).

Ook verklaarde u dat u in Servië vaak werd geslagen. Tien dagen voor uw vertrek naar België zou u nog geslagen en geschopt geweest zijn door een aantal Serviërs (gehoor CGVS p.13).

Uw echtgenote daarentegen verklaarde echter dat u in Servië nooit bent geslagen (gehoor CGVS echtgenote p. 9).

Deze discrepanties tasten uw algemene geloofwaardigheid aan en de geloofwaardigheid van uw problemen komt dan ook ernstig op de helling te staan.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele problemen met de Serviërs geen of onvoldoende beroep kon, of in geval van terugkeer zou kunnen, doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië.

U zou immers slechts één keer aangifte gedaan hebben nl. toen er stenen naar uw woning gegooid werden en hierboven werd reeds vastgesteld dat aan deze aangifte op zich geen geloof kan gehecht worden omwille van de tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw echtgenote hieromtrent.

Voor uw aanhoudende overige problemen zou u nooit naar de politie gegaan zijn, ook niet toen een Serviër u niet wilde uitbetalen voor de door u geleverde arbeid. U zou dit niet gedaan hebben omdat de politie bewijzen zou vragen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat, hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen.

Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voorts kan er opgemerkt worden dat u niet heeft aangetoond dat u, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door Servische autoriteiten als de politie, geen stappen zou kunnen ondernemen om een dergelijke verwaarlozing van uw rechten en/of eventuele gelijkaardige problemen in de toekomst aan te klagen en alsnog op de nodige bescherming van de Servische staat te kunnen rekenen. Er dient immers op gewezen te worden dat er in Servië meerdere mechanismen bestaan - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten.

De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden o.a. door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bv. tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren.

Hier kan tot slot aan toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal verder blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie.

Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de

Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Romagemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen.

Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Problemen blijven er vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. U en uw echtgenote bevonden zich evenwel niet in dit geval.

U verklaarde immers in het bezit te zijn van een Servische identiteitskaart met een adres in Servië (CGVS, p.7) en op de geboorteakte van uw zoon staat zowel voor u als voor uw echtgenote een domicilie in Mladenovac. Ook uit de laissez-passers van uw echtgenote en haar zus blijkt dat zij in 2007 geregistreerd waren als inwoner van Kostolac, Pozarevac (Servië).

Gelet op alles wat voorafgaat meen ik dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u na de uitroeping van de onafhankelijkheid van Kosovo op 17 februari 2008 het Kosovaars staatsburgerschap probleemloos kan verkrijgen. Krachtens artikel 29 van de nationaliteitswet van Kosovo, die in werking is getreden op 16 juni 2008, kan elke persoon die op 1 januari 1998 in het bezit was van de nationaliteit van de Federale Republiek Joegoslavië en die op die datum zijn gewone verblijfplaats had in Kosovo, burger zijn van de Republiek Kosovo. De betrokkenen die aan deze voorwaarden voldoen, kunnen volgens artikel 28 van de nationaliteitswet van Kosovo om hun inschrijving in het register van de burgerlijke stand van Kosovo vragen, en dit onafhankelijk van hun huidige verblijfplaats en hun huidige nationaliteit.

U verklaarde in dit verband dat u tot in 1999 een inwoner was van Kosovo Polje (CGVS, p. 2).

Bijgevolg bevindt u zich in de hiervoor beschreven situatie om het Kosovaars staatsburgerschap te verkrijgen en dient uw vrees ook ten opzichte van Kosovo beoordeeld te worden.

U verklaarde Kosovo in 2004 definitief te hebben verlaten omdat u éénmaal door drie etnische Albanezen werd geslagen en omdat een Albanees die uw vader kende gezegd heeft dat jullie Kosovo dienden te verlaten aangezien de Albanezen jullie wilden vermoorden (gehoor CGVS p. 8-11). Gevraagd naar uw actuele vrees anno 2010 ten aanzien van Kosovo haalde u aan niet te willen terugkeren naar Kosovo uit angst om vermoord te worden omdat u Rom bent (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

Er dient in deze context opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009.

Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren en nadien is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de meeste gemeentes waaronder Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken

zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Vervolgens stel ik vast dat uit de informatie van het Commissariaat generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie en nadien met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

U beweerde dat Roma over het algemeen geen mogelijkheden hebben in Kosovo (gehoor CGVS p. 11).

De informatie van het Commissariaat-generaal toont inderdaad aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten, zoals in uw geval. U verklaarde nooit geen identiteitsdocumenten te hebben aangevraagd omdat UNMIK u niet zou begrijpen en u dan een Albanese tolk zou nodig hebben (gehoor CGVS p. 7). Anno 2010 is de Kosovaarse overheid zich bewust van het feit dat vele RAE niet geregistreerd zijn en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde

algemene voorwaarden voldoen. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat de RAE in Kosovo Polje eenmaal per week terecht kunnen bij de NGO Civil Rights Program –Kosovo (CRP/K), die sinds 2007 een bureau hebben in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu'. Zij verlenen onder meer gratis juridisch advies en bijstand aan IDPs en andere kwetsbare groepen zoals ook de Roma. Verder werken zij nauw samen met UNHCR voor de implementatie van het UNHCR actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan vanaf de registratie in het bevolkingsregister tot de afgifte van documenten. Uit niets blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo Polje geen beroep zou kunnen doen op deze organisatie om u te helpen bij uw registratie.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Het feit dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw broer een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling nam wijzigt niets aan bovenstaande, gezien hij zijn asielaanvraag baseerde op eigen, persoonlijke motieven.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw twee geboorteaktes, de geboorteaktes van uw partner en zoon, uw Servische nationaliteitsattest, het Servische nationaliteitsattest van uw echtgenote, uw huwelijksakte bevestigen enkele uw persoonsgegevens, uw huwelijk en het feit dat u de Servische nationaliteit bezit, hetgeen op zich niet betwist wordt.

De *laissez-passers* van uw echtgenote en haar zus tonen aan dat beiden gerepatriëerd werden vanuit Duitsland, wat hier evenmin ter discussie staat."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 december 2010 een schending aan van artikel 3 EVRM.

Hij benadrukt dat UNHCR stelt dat Roma nog steeds in aanmerking dienen te komen voor internationale bescherming en dat terugkeer van Roma slechts op vrijwillige basis mag gebeuren.

Hij wijst er op dat Amnesty international stelt: "*Eu-landen die mensen terugsturen naar plaatsen waar ze vervolgd kunnen worden of waar ze op een andere manier in gevaar zijn, overtreden het internationaal recht. De EU moet Roma en andere minderheden bescherming bieden totdat het voor hen veilig is om naar Kosovo terug te keren. De Kosovaarse autoriteiten moeten er op hun beurt voor zorgen dat Roma en andere minderheidsgroepen op vrijwillige basis kunnen terugkeren en hun integratie in de samenleving garanderen. De Kosovaarse overheid heeft onlangs een aantal maatregelen getroffen om de ontvangst en de reïntegratie van Roma te verbeteren, maar voorlopig ontbreekt het de overheid aan voldoende middelen en politieke wil om een duurzame terugkeer te garanderen*".

Verzoeker laat gelden dat de talrijke incidenten waarvan hij het slachtoffer was, etnisch geïnspireerd zijn en hij wel degelijk aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus.

Hij verklaart dat het algemeen geweten is dat Roma in Kosovo een achtergestelde groep uitmaken en het voorwerp zijn van pesterijen, op geen overheidsbescherming kunnen rekenen.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal daar, alhoewel hij daarvan op de hoogte is, geen rekening mee gehouden.

Hij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december

1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.5. De Raad stelt vast dat ofschoon verzoeker verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn -ook zijn echtgenote R.M. verklaart dat zij van Kosovaarse nationaliteit is-, hij in bezit is van een Servisch nationaliteitsattest, uitgereikt op 28 januari 2010 (zie administratief dossier, stuk 1) -ook zijn echtgenote, R.M., bezit een Servische nationaliteitsattest, uitgereikt op 28 januari 2010 (zie administratief dossier, stuk 2)-.

De Raad besluit dat in strijd met wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift dat hij van Kosovaarse nationaliteit is, hij -en ook zijn echtgenote R. M.- de Servische nationaliteit bezit.

2.6. Uit wat voorafgaat, volgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek tot internationale bescherming van de verzoeker dus -enkel- moest beoordelen ten aanzien van Servië.

De Raad gaat dus ook enkel in op het beroep tegen de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit, in casu Servië.

2.7. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker verklaarde slechts minimale pogingen te hebben ondernomen om in Servië nationale bescherming te verkrijgen. Aan deze verklaringen wordt evenwel geen geloof gehecht wegens de tegenstrijdige verklaringen tussen hem en zijn echtgenote.

Verzoeker biedt op deze vaststelling geen verweer zodat de Raad besluit dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging in Kosovo en nergens ingaat op de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande zijn problemen in Servië en het besluit van de commissaris-generaal dat er op basis van informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, anno 2010 in Servië redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980; dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève; dat deze situatie ook niet van aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich ook enkel beperkt tot het benadrukken dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“het UNCHR stelt dat Roma nog steeds in aanmerking komen voor internationale bescherming en dat terugkeer van Roma slechts op vrijwillige basis mag gebeuren”* maar niet specificeert waar UNCHR dit “stelt”, noch aangeeft over welke periode en voor welke gebieden het handelt. De Raad gaat hier derhalve niet verder op in.

2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.9. De Raad stelt vast dat hem geen elementen ontbreken om over het beroep te kunnen oordelen; er is derhalve geen reden om zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

Van verzoeker kan derhalve de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden erkend, noch kan hem de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE